

H. Rossier

Het leven van Henoch

~

Oude Sporen 2011

Een van de oudvaders uit Genesis 5 was Henoeh. Twee feiten vatten het leven van deze man samen:

- *“Henoeh wandelde met God”;*
- *“en hij was niet meer, want God had hem opgenomen”.*

Inhoud

De wereld waarin Henoeh wandelde.	9
Henoeh wandelde met God	15
Christus als Voorbeeld	19
Henoeh heeft getuigenis verkregen	23
Henoeh heeft getuigenis afgelegd	27
Geen tweedeling in zijn wandel.	31
De dood niet zien	33
Hij werd niet gevonden	35
God had hem weggenomen.	37

De wereld waarin Henoeh wandelde

Het was een treurige wereld waarin Henoeh leefde. Bijna de hele mensheid wandelde in de weg van Kaïn. Kaïn had zijn broer gedood en was vanwege dit feit weggezonden van Gods aangezicht. Vervolgens had Kaïn de wereld georganiseerd op de manier zoals wij die tot op vandaag kennen. Vanaf het ogenblik van de val van de eerste mens – toen Eva had geluisterd naar de slang – kwamen de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven op de eerste plaats te staan. Op deze manier was de wereld ingericht, wat haar beginselen betreft. Verdreven uit de tegenwoordigheid van God, had Kaïn de wereld zo georganiseerd. Door de bouw van een stad verenigde hij de mensen in een samenleving, die haar voorspoed zocht in de ‘zegeningen’ van rijkdom, industrie, kunst en vermaak (Gen. 4:17-22). Die stad zal zeker ook een godsdienst hebben gehad, want Kaïn was op zijn manier een godsdienstig persoon (Gen. 4:3). De toenmalige ‘wereld’ was een vijand van God door de verwerping van en de moord op Abel.

De huidige wereld heeft haar ware godvijandige gedaante *volledig* geopenbaard door de verwerping van, en de moord op, de Zoon van God.

Ten tijde van Henoch – lang na de moord op Abel – was het kwaad aanzienlijk toegenomen op aarde. De mensen waren goddeloos en ze trotseerden God openlijk. Hun woorden en werken droegen allemaal dit kenmerk (Jud.:15). Nog enkele eeuwen en de aarde zou verdorven zijn voor Gods aangezicht, en vol geweldenarij (Gen. 6:11). Zij maakte zichzelf rijp voor het oordeel. De geschiedenis van de mensheid heeft verschillende fasen gekend vóór de zondvloed. Sinds de zondvloed doorloopt de wereld ook diverse fasen tot het uiteindelijke oordeel door middel van vuur op de dag des Heren (2 Petr. 3).

De kenmerken van het nageslacht van Kaïn, dat toen geoordeeld was, kwamen opnieuw naar voren in de tijd na het kruis van Golgota. Volgens de brief van Judas (vs. 11), hebben de afvallige naambelijders de volgende drie kenmerken:

- 1^e de weg van Kaïn;
- 2^e de dwaling van Bileam;
- 3^e de tegenspreking van Korach, oftewel openlijke tegenstand t.a.v. de Persoon van Christus.

Te midden van het verval van de familie van Kaïn gaf God aan Eva – in de persoon van Set – een *ander* zaad in de plaats van de rechtvaardige Abel, die door Kaïn was gedood (Gen. 4:25). Set werd het hoofd van een nieuw geslacht, dat niet

met Kaïn in verbinding stond, maar met de gestorven Abel. Hij vormde met zijn nageslacht als het ware ‘de opgestane Abel’, de rechtvaardige. Kaïn was uit de boze (1 Joh. 3:12), en zijn nageslacht was ‘het zaad van de slang’ geworden (Gen. 3:15). Maar God zij geprezen, de dood van Abel – zoals later die van Christus – heeft vrucht gedragen. Er was zowel toen als nu een ‘familie van God’, in het leven geroepen en bewaard door God Zelf.

We hebben de karaktertrekken van de familie van Kaïn gezien. We vinden in Genesis 4 ook de kenmerken van de familie van Set. Er staat van hem geschreven: *“(…) ook aan Set werd een zoon geboren en hij noemde hem Enos”* (d.i. ‘sterfelijk mens’, Gen 4:26). Door zijn eerste zoon zo te noemen, erkende Set dat het oordeel van God op alle mensen rust en dat de dood als vrucht van de zonde verdiend was. Kaïn echter berustte in zijn vonnis en deed zijn best het zo gauw mogelijk te vergeten. Set daarentegen erkende en beleed het oordeel van God. De erkenning dat men een zondaar is – en dus verloren is – vormt de eerste stap op de weg van het geloof.

“Toen begon men de naam des HEREN aan te roepen”. Dit is een tweede karaktertrek van de familie van Set. De naam des Heren aan te roepen, veronderstelt *geloof*. *“Hoe zullen zij nu Hem aanroepen in Wie zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij geloven in Hem van wie zij niet gehoord hebben?”* (Rom. 10:14). Het aanroepen van de naam van de Heer betekent ook dat men de behoudenis vindt door het geloof. De zegen die in dit woord ligt opgesloten, vinden we in Romeinen 10: *“Want ieder die de naam van de Heer zal aanroepen, zal behouden worden”*.

Maar als ik de behoudenis ontvangen heb en dan de naam des Heren aanroep, is dat om te *aanbidden*. Dat is de reikwijdte van de zinsnede: *“Toen begon men de naam des HEREN aan te roepen”*. Voortaan waren er aanbidder van de ware God op aarde. Alle geloofsmannen van het Oude Testament hebben de naam van de HERE aangeropen. Abram bouwde een altaar te Betel en riep de naam van de HERE aan (Gen. 12:8). David bouwde een altaar op Moria en riep de naam van de HERE aan (1 Kron. 21:26). Elia bouwde zijn altaar op de Karmel en riep de naam van de HERE aan (1 Kon. 18). We kunnen tal van voorbeelden noemen. De naam van de HERE aanroepen is dus: Hem aanbidden. Maar uit deze voorbeelden blijkt dat de aanbidding verbonden was met het brengen van een *offer*. Omdat het Lam is geslacht, zijn wij nu tot priesters gemaakt voor onze God en Vader. Het geslachte Lam Zelf is de inhoud van onze aanbidding: *“Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God”* (Hebr. 13:15).

Dit zijn de twee karaktertrekken waaraan men de familie van Set herkende. Niet dat allende uit hem en zijn afstammelingen werden geboren, behouden waren. Maar de familiehoofden schijnen geloofsmannen geweest te zijn, tenminste als ik de woorden van de Schrift goed begrijp: *“Hnoch, de zevende van Adam af”* (Jud.:14); en *Noach* (de tiende), *“de prediker der gerechtigheid”* (2 Petr. 2:5). Het aantal gelovigen werd tijdens de zondvloed zelfs teruggebracht tot *acht* personen, die in de ark gered werden. In het register van Genesis 5 wordt de relatie met God erkend. Toch heerste de dood, het vreselijke gevolg van de zonde. De woorden: *“en hij stierf”* klinken steeds als een doods-klok in dit hoofdstuk. Lamech stierf vijf jaar vóór de zondvloed, en Metuselach stierf in het

jaar van de zondvloed. Het is alsof God de Zijnen heeft willen wegnemen vóór de grote vloed. Henoeh werd geboren in het nageslacht van Set.

Henoch wandelde met God

Nu de beide karaktertrekken van Henoch. Het uitgangspunt van zijn wandel was het *geloof*, want zonder geloof is het onmogelijk God te behagen of met Hem te wandelen. Alles hangt af van het geloof. Dat is de grondslag van onze redding, maar ook van onze wandel. De wereld meent (in haar dodelijke dwaling) gered te kunnen worden en te kunnen wandelen *zonder* geloof. Maar de wereld ligt onder het oordeel van God. Slechts de kleinste zucht van een waar geloof zal iemand leven en kracht geven. De woorden: “*Sta op, neem uw rustbed op en wandel*” zijn de uitdrukking van het directe gevolg van het geloof (Marc. 2:5,9). Maar Henoch deed méér dan wandelen; hij wandelde *met God*.

Voordat we dieper ingaan op de betekenis van de uitdrukking ‘wandelen met God’, moet ik opmerken dat het iets anders is dan dat God ‘met ons wandelt’. Het ene is de vrucht van het geloof en de trouw, het andere van de verlossing. Israël was nog maar net verlost uit Egypte, of de HERE wandelde met hen. In de wolk en in de tabernakel verbond God Zichzelf met de omzwervingen van het volk, dat genade had gevonden in

Zijn ogen en geschikt gemaakt was voor Zijn nabijheid. Hij toonde daardoor de volmaaktheid van Zijn werk voor hen (Ex. 33:16; Lev. 26:11-13; Deut. 20:4; 31:6).

Het verzoeningswerk op het kruis was nog maar net volbracht en bezegeld door de opstanding, of de Heer wandelde met de Emmaüsgangers (Luc. 24:15). Dit feit raakt mij bijzonder. Hij verbond Zichzelf met hen, omdat Hij hen geschikt had gemaakt om Zijn metgezellen te zijn. Natuurlijk blonken deze discipelen niet uit door een groot geloof of inzicht. Hun wandeling *verwijderde* hen zelfs van Jeruzalem. Maar de Heer Jezus kon *met hen* wandelen, ook al waren zij niet in de gesteldheid om *met Hem* te wandelen. Laten wij nooit twifelen aan deze waarheid!

Wat God voor ons is, en wat Hij ons gemaakt heeft voor Hem: dat is de grond van onze zekerheid. Wij genieten slechts van Zijn tegenwoordigheid naarmate wij getrouw zijn. Maar Hij die ons aangenaam gemaakt heeft in de Geliefde, kan Zijn aangezicht niet van ons afwenden. Wandelen *met God* is iets anders. Om met iemand te kunnen wandelen, moet er overeenstemming zijn op een aantal punten. Hoewel hij op aarde was, wandelde Henoch in Gods gezelschap, dus daar waar Hij was. Henoch leefde een hemels leven, verheven boven de uitgangspunten die de wandel van mensen kenmerkten. Zijn gedrag op aarde werd gekenmerkt door de beginselen die hij had ontleend aan de gemeenschap met de God van de hemel. Ik zeg: de *gemeenschap*, want deze is niet te scheiden van de *wandel* met God. *“Gaan er twee tezamen, zonder dat zij het eens geworden zijn?”* (Amos 3:3).

Wanneer wij met God wandelen, moet er overeenstemming zijn in gedachten, gedrag en doel.

Christus als Voorbeeld

Zoals gezegd, is het directe gevolg van een wandel met God dat hier op aarde gezien wordt Wie God is en wat de beginselen van de hemel zijn. Als Mens heeft Christus dat op volmaakte wijze gedaan. Zijn wandel is absoluut een voorbeeld voor ons; maar doordat wij hetzelfde leven, dezelfde liefde, dezelfde Geest bezitten, kunnen wij min of meer een reproductie van dit voorbeeld zijn. Om met God te kunnen wandelen, moet mijn hart een doel voor ogen hebben: God Zelf, zoals Hij Zich in Christus heeft geopenbaard. Als ik wandel met God, zie ik op Christus, zoals Hij in de hemel is. Daardoor laat ik Hem in mijn gedrag op aarde zien, de hemelse Mens. Mijn leven is als zodanig de openbaring van het leven dat ik in Hem bezit. Dit leven heeft als voorbeeld: Jezus op aarde.

Hoe kunnen wij de karaktertrekken van de Mens Christus Jezus beschrijven? Zijn leven, woorden, voetstappen en daden laten ons Zijn karakter zien. Hij trok door het land, terwijl Hij goed deed (Hand. 10:38). Psalm 16 beschrijft de openbaring van goddelijk leven in Zijn dienst. Hij wandelde in volmaakte heiligheid met God, en bezat niets buiten Hem.

Wij zien bij Hem: vertrouwen, afhankelijkheid, nederigheid, vreugde in degenen die God behagen, absolute afzondering van kwaad, Zijn deel zoeken in God alleen, volle tevredenheid vinden in dat wat Hem ten deel gevallen was, lofprijzing, zekerheid, vreugde, hoop en het van tevoren al genieten van de heerlijkheid.

Laten wij ook psalm 17 lezen. Daar zien wij de weg van de *Rechtvaardige*. Gerechtigheid in Zijn woorden, gerechtigheid in Zijn hart, gerechtigheid in Zijn wandel (vs. 1-5). Is dat niet wonderlijk? Christus is Mens geworden, hoewel Hij Gods Metgezel was, de Mens die op volmaakte wijze gewandeld heeft met God. En wij zijn metgezellen geworden van Hem! Moeten wij nog andere teksten noemen? Laten wij de evangeliën lezen, terwijl wij de voetsporen van deze Mens volgen. Laten wij Hem bezien, die vervuld was met onuitputtelijke liefde. Al Zijn daden waren liefde. Zelfs als Hij het oordeel aankondigde, sprak Hij uit liefde: *“Voorwaar, Ik zeg u: dit alles zal over dit geslacht komen. Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot u zijn gezonden, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamelen, zoals een hen haar kuikens bijeenverzamelt onder haar vleugels, en u hebt niet gewild”* (Matt. 23:36-37).

Laten we ook eens stilstaan bij deze woorden: *“Hij heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de HERE van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God”* (Mi. 6:8). En ook dat andere woord, gericht tot de Levieten: *“Betrouwbaar onderricht in de wet was in zijn mond en ongerechtigheid werd op zijn lippen niet gevonden. In vrede en in oprechtheid*

wandelde hij met Mij en velen bracht hij van ongerechtigheid terug” (Mal. 2:6). Geliefde Heiland, onnavolgbaar Voorbeeld, het is Uw verlangen dat wij in Uw voetstappen treden. Dat wij navolgers zijn van God, als geliefde kinderen, en wandelen in liefde zoals ook U ons hebt liefgehad (Ef. 5:1-2).

Laten wij Hem dus navolgen en onszelf bij de geloofshelden voegen die met God wandelden, zoals Henoch, Noach (Gen 6:9), Mozes, David en Paulus. Vele bekende gelovigen hadden een schitterend getuigenis. Anderen, die de geschiedenis ons niet noemt, legden alle nadruk op *“de verborgen mens van het hart”* (1 Petr. 3:4). Zij wandelden, evenals Henoch, nederig met hun God!

Enoch heeft getuigenis verkregen

Enoch wandelde driehonderd jaar met God. Gedurende drie *eeuwen* vertoonde hij het karakter van een hemelse vreemdeling. Als men goddelijke beginselen openbaart onder de mensen, is men altijd een vreemdeling. De pasgeboren Jezus was een vreemdeling in de herberg. Toen Hij opgegroeid was, had Hij geen plek waar Hij het hoofd kon neerleggen (Luc. 9:58). De Farizeeën zeiden van Hem: *“Wij weten niet waar Deze vandaan is”* (Joh. 9:29). Het volk zei: *“Is Deze niet de Zoon van de timmerman?”* (Matt. 13:55). Toen ten slotte in het ernstige uur Gods heerlijkheid geopenbaard werd in Zijn offer, zei men: *“Als U Gods Zoon bent, kom af van het kruis!”* (Matt. 27:40). De wandel van de Heer hier op aarde, iets langer dan dertig jaar, is van meer waarde en completer dan de driehonderd jaar van Enoch. Want Hij is God Zelf, die Mens geworden is en de weg van vernedering is gegaan. Wij moeten onszelf verootmoedigen als wij dit Voorbeeld voor ons hebben. En dat is ook zo als wij naar Enoch kijken, die driehonderd jaar consequent met

God wandelde, en hem vergelijken met onszelf, die soms een enkele dag met God wandelen en Hem dan weer uit het oog verliezen, vergetend dat wij hemelburgers zijn.

U hebt gemerkt dat de Septuaginta, die in Hebreeën 11 wordt aangehaald, zegt *'dat hij God behaagd had'* – in plaats van dat hij *'wandelde met God'*. Maar deze twee dingen zijn niet van elkaar te scheiden. Dit blijkt uit Kolossenzen 1:10, waar wij lezen: *"De Heer waardig te wandelen tot al Zijn welbehagen"*. Hoe zouden wij God kunnen behagen, als wij niet wandelen in de voetstappen van de Heer Jezus? Wij zijn al aangenaam gemaakt in de Geliefde. Maar God kan van ons getuigen dat wij Hem welgevallig zijn, als wij het voetspoor van Christus volgen. God zei: *"In Hem heb Ik Mijn welbehagen"*. Zo zal Gods welbehagen ook op ons rusten, want Hij heeft ons het geloof en een nieuwe natuur gegeven om Hem lief te hebben en Hem te dienen. *"Zonder geloof echter is het onmogelijk Hem te behagen"* (Hebr. 11:6).

Van Henoch lezen wij dat hij door het geloof tot de onzichtbare God kwam, en in Zijn tegenwoordigheid leefde. Hij wandelde met Hem en hij keek uit naar de toekomstige beloning. Merk op dat hij niet alleen God behaagde, maar dat er staat: *"(...) voor zijn wegneming heeft hij getuigenis verkregen dat hij God behaagd had"*. Zijn *wegneming* was niet dat getuigenis. Er staat ook niet dat God een schitterend getuigenis van hem gaf tegenover de wereld (dat blijft bewaard voor de toekomst). Maar hij verkreeg het getuigenis dat hij God *behaagde*. Zo heeft ook Abel getuigenis ontvangen dat hij *rechtvaardig* was. Dat is voldoende voor de trouwe gelovige. Wat geeft hij erom dat de wereld hem miskent? Het gaat

erom dat *God* hem erkent. Hij bewaart dan in zijn hart het kostbare getuigenis van Gods gunst, die het gevolg is van deze trouw. De Heer zegt: *“Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren, en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken”* (Joh. 14:23). *“Wie overwint, die zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan hij die hem ontvangt”* (Openb. 2:17).

Henoch heeft getuigenis afgelegd

Henoch heeft niet alleen getuigenis *verkregen*, hij heeft ook getuigenis *gegeven*. Zijn leven als een hemelse vreemdeling was op zichzelf al een stilzwijgend getuigenis in deze wereld. Maar voordat hij werd weggenomen, gaf hij een openbaar getuigenis van de God in Wie hij geloofde. Henoch, die net als Abraham Gods vriend was, werd de bewaarder van Zijn verborgen plannen en gedachten. Zo werd hij de boodschapper van datgene wat aan hem werd bekendgemaakt. Hij verkondigde Gods woord aan de wereld en werd daarmee de eerste profeet: *“En ook Henoch, de zevende van Adam af, heeft van dezen geprofeteerd door te zeggen: Zie, de Heer is gekomen te midden van zijn heilige tienduizenden, om oordeel uit te oefenen tegen allen en elke ziel te bestraffen om al hun werken van goddeloosheid die zij goddeloos bedreven hebben, en om alle harde woorden die goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben. Dezen zijn morrenden, klagers over hun lot die naar hun begeerten*

wandelen, en hun mond spreekt gezwollen taal en zij bewonderen personen ter wille van voordeel” (Jud. 14-16).

Zoals in alle profetie, is de Heer Zelf het onderwerp ervan. Henoch zei dat de Heer op het punt stond Zijn miskende rechten op te eisen. Hij komt in Zijn heerlijkheid om het oordeel uit te oefenen. Wat is dan het deel van allen die Zijn eigendom zijn? Zij zullen *met Hem* terugkomen. Dat was de hoop van Henoch, de man die leefde door geloof. Hij kreeg een openbaring met betrekking tot Christus’ verschijning, niet over de verborgenheid dat de Heer de Zijnen zal opnemen in heerlijkheid. Dat laatste geheimenis zou bewaard blijven voor de Gemeente, maar het hangt er wel mee samen: *“Zie, de Heer is gekomen te midden van Zijn heilige tienduizenden, om oordeel uit te oefenen tegen allen”*. Dat leert de apostel ook in 1 Tessalonicenzen 4:14, voordat hij spreekt over de opname van de Gemeente (die aan de verschijning voorafgaat): *“Want als wij geloven dat Jezus is gestorven en opgestaan, evenzeer zal God ook de door Jezus ontslapenen met Hem brengen”*.

Men zou kunnen tegenwerpen dat deze heilige *tienduizenden* eenvoudig engelen zijn – evenals in 2 Tessalonicenzen 1:7 – waar staat: *“bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van Zijn kracht, in vlamvend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen”* (vgl. Deut. 33:2). Maar zonder de engelen te willen uitsluiten, zeggen andere teksten in het Oude en Nieuwe Testament duidelijk wie Christus zullen vergezellen bij Zijn verschijning: *“En de HERE, mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem”*

(Zach. 14:5). *“De komst van onze Heer Jezus met al Zijn heiligen”* (1 Tess. 3:13). *“En de legers die in de hemel zijn, volgden Hem op witte paarden, bekleed met wit, rein, fijn linnen”* (Openb. 14:8, 14). Het zijn dus de *heiligen* die Hem vergezellen, *“wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in Zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd”* (2 Tess. 1:10).

Dat was het getuigenis dat Enoch gaf van de Heer Jezus. Hij bevestigde daarmee openlijk de hoop die hij had, en tegelijkertijd verkondigde hij het oordeel dat de wereld boven het hoofd hangt. Was zijn profetie alleen voor de mensen van zijn tijd? Nee, Gods Woord laat het tegendeel zien. Petrus zegt: *“Weet dit eerst dat geen profetie van de Schrift een eigen uitlegging heeft”* (1 Petr. 1:20). Elke profetie spreekt ook over de toekomst, want Gods Woord zegt: *“En ook Enoch, de zevende van Adam af, heeft van dezen geprofeteerd”*. ‘Dezen’, dat zijn de losbandige en goddeloze mensen die Judas noemt (vs. 4), die de christenheid zijn binnengeslopen: *“Dezen zijn morrenden, klagers over hun lot die naar hun begeerten wandelen (...) dat zij u zeiden dat er in het laatst van de tijd spotters zouden zijn, die naar hun eigen goddeloze begeerten wandelen. Dezen zijn het die zich afscheiden, natuurlijke mensen die de Geest niet hebben”* (vs. 16-19).

Enoch, de eerste profeet, heeft in zijn korte profetie de grenzen van de openbaringen die aan de profeten van Israël zijn gedaan duidelijk overschreden. Voor hem had het oordeel niet alleen betrekking op een toekomstig volk Israël en de dan levende volken, maar ook op de mensen

van onze dagen: de dragers van de goddelijke waarheid, die het hebben verdorven en nu de afvallige christenheid vormen. Henoch kondigt een *algemeen* oordeel aan over *allen*, maar hij heeft in het bijzonder diegenen op het oog die onder hen het meest schuldig zijn. Dat zijn zij die de relatie met God hebben verbroken: “(...) *om oordeel uit te oefenen tegen allen en elke ziel te bestraffen om al hun werken van goddeloosheid die zij goddeloos bedreven hebben, en om alle harde woorden die goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben*” (vs. 15).

Geen tweedeling in zijn wandel

Het eerste grote feit van het leven van Henoch was, dat hij wandelde met God. Het tweede dat hij niet meer op aarde was, omdat God had hem weggenomen. Deze gebeurtenis was nauw verbonden met het geloof en de wandel van Henoch. Let op de uitdrukking: *“Door het geloof werd Henoch weggenomen, opdat hij de dood niet zag”* (Hebr. 11:5).

Wij zouden misschien eerder het volgende verwacht hebben: ‘Door het geloof behaagde hij God, en daarna werd hij weggenomen’. Maar nee, zijn wegneming maakte om zo te zeggen deel uit van zijn geloofswandel. Zijn wandel was erop gericht om zonder te sterven te worden weggenomen, hoewel dit van tevoren niet aan hem was geopenbaard. Maar hij wist dat de Heer zou komen met Zijn heilige duizendtallen. Dit was zo’n realiteit voor hem, dat hij zei: *“Zie, de Heer is gekomen”* (Jud.:14). Hij keek naar dat ogenblik uit in volmaakte zekerheid, en hij leefde met het oog op dit heerlijke vooruitzicht. En plotseling vond deze

gebeurtenis plaats en werd zijn geloof bevestigd! Hij werd opgenomen om bij de Heer te zijn, en straks met Hem terug te komen. Henoch's leven op aarde was een leven voor de hemel. Het was reeds hier een hemels leven en het werd zonder onderbreking voortgezet. Er was geen tweedeling in zijn bestaan, het ene deel aards en het andere hemels. Zijn leven met God had de hemel op aarde gebracht en het keerde nu naar de hemel terug.

Hoe verootmoedigend voor ons als wij hieraan denken! Deze man van God kende niet de vele openbaringen, die wij nu in het Woord hebben ontvangen. Gods eeuwige raadsbesluiten, die pas in het Nieuwe Testament zijn onthuld, waren voor hem nog verborgen. Hij kende Christus niet als het Woord dat vlees geworden is. Hij heeft niet gezien, of gehoord, of getast wat de apostelen hebben gezien en gehoord en ons hebben meegedeeld door de Heilige Geest. En toch heeft deze man driehonderd jaar gewandeld met één doel voor ogen, en met de Heer die het aan hem voorstelde. Hij heeft dit einddoel ook bereikt.

“Ik kom spoedig”, dat heeft de Heer tegen ons gezegd. Wij kennen die woorden zo goed. Maar zal de Heer ook van ons kunnen zeggen, zoals van Henoch: ‘Door het geloof zijn zij weggenomen?’ Waarmee brengen wij onze tijd door? Waarop zijn onze werkzaamheden gericht? Is de komst van de Heer het doel van onze wandel, het baken waarnaar ons levenschip zich richt? Wat is ons getuigenis – dat wij Hem werkelijk verwachten? Want die hoop is de drijfveer van heel ons christelijk leven!

De dood niet zien

Zelfs als een christen de dood moet ondergaan, dan zou te moeten sterven of te blijven leven eigenlijk geen verschil voor hem moeten maken. De macht van de dood is immers overwonnen. De dood is geen *verlies* maar *winst*. Te leven was voor Paulus leven met de Heer en voor de Heer; te sterven was ook leven met Hem en voor Hem. Henoch is niet gestorven. *“Henoch werd weggenomen, opdat hij de dood niet zag”*. Hij was de eerste getuige van Gods macht, die hem – na zijn wandel met God – aan de sfeer van de dood heeft onttrokken om te genieten van het leven met Hem in de hemel. Het was voor God niet nodig om Henoch eerst te laten sterven, en zijn lichaam daarna op te wekken uit de dood. Henoch had een God, die al het sterfelijke in hem kon tenietdoen. Zo werd hij levend overgebracht buiten het terrein van de dood.

Bij Henoch werd voor het eerst het schriftwoord werkelijkheid: *“Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijke aandoen”* (1 Kor. 15:53). Door het geloof ontkwam Henoch aan het lot van alle mensen: te

moeten sterven. Hij ontkwam door het geloof ook aan het oordeel dat aan de toenmalige wereld spoedig zou worden voltrokken. Hij werd om zo te zeggen bewaard voor het uur van de verzoeking, dat over het hele aardrijk kwam (vgl. Openb. 3:10). Zijn deel is een beeld van ons deel. Door het geloof werd hij bijna het enige type van de toekomstige bestemming van de Gemeente, van de verborgenheid die in het Oude Testament nog niet was geopenbaard (ik zeg *bijna*, want ik denk aan Rebekka, dat andere zo treffende beeld van de Gemeente).

Hij werd niet gevonden

Toen Henoeh verdwenen was, hebben de mensen waarschijnlijk naar hem gezocht – zoals later ook naar Elia – maar ze vonden hem niet. De wereld had Henoeh verloren. Toen hij nog leefde, bekommerden de mensen zich niet om hem. Toen hij verdwenen was, wilden ze hem terugroepen; maar het was te laat! De wereld zal de Heer Jezus, als gekomen in genade, ook nooit meer zien. Ze zullen de gelovigen, die (met veel gebreken) de genade van de Heer Jezus hebben geopenbaard in hun leven, ook niet meer zien.

De persoonlijke tegenwoordigheid van Christus had in alle volmaaktheid als de zon over deze wereld geschenen. De mensen werden door deze goddelijke schoonheid in het volle licht gebracht. Men zou toch denken dat de wereld niet onverschillig kon blijven ten opzichte van deze volmaakte genade, en dat ze er enige aantrekkelijkheid in zou hebben gezien. Maar niets daarvan.

God had hem weggenomen

Want wat heeft de wereld met Hem gedaan? Met enkele bijlen hamerslagen heeft ze een ruwhouten kruis gemaakt. Als de ergste misdadiger is Hij eraan gespijkerd, terwijl het Zijn enige 'misdad' was de goddelijke schoonheid en goedheid zelf te zijn. Daarna heeft ze alle mensen uitgenodigd voor een ander schouwspel. Ze is al eeuwen bezig een prachtig voetstuk te construeren. Voor de oprichting ervan gebruikt ze marmer, ivoor, goud en allerlei kostbare stenen. Dit voetstuk verheft zich al tot aan de wolken, het heeft bijna de hemel bereikt. Als het klaar zal zijn, zal de wereld daarop haar ideaal plaatsen: de mens der zonde, zwart van boosheid, haat en verdorvenheid. Zijn gruweldaden zullen zonder weerga zijn. Hij is een slaaf van Satan en een vijand van God, een man wiens handen rood zijn van het bloed van de rechtvaardigen. Maar God, die de Gekruisigde uitermate hoog verheven heeft, zal de mens der zonde van zijn voetstuk werpen: *"Hoe worden zij in een oogwenk tot een voorwerp van ontzetting, zijn zij verdwenen, vergaan door verschrikkingen; zoals een droom na het ontwaken, o Here, versmaadt U, als U opwaakt, hun beeld"* (Ps. 73:19-20).

Ja, de wereld zal Christus pas bij het oordeel terugzien. Wanneer de heiligen straks opgenomen zijn door de Heiland, zullen zij niet meer gevonden worden. Vanaf dat ogenblik zal er voor de wereld tot aan het einde geen 'zon', geen licht, geen schoonheid, geen goedheid, geen rust, geen vrede, geen heiligheid, geen gerechtigheid, geen liefde, geen barmhartigheid meer overblijven, ja, niets dat herinnert aan de ware God. Helaas, wat zal de mens dan te wachten staan? Hem rest slechts de macht van het kwaad en van het geweld, van haat en laster, van de heerschappij van de wetteloze, van het verderf in al zijn schande. Afschuwelijk voor hem die het heeft liefgehad! Niets om te troosten, niets om te verzachten, niets aantrekkelijks voor het hart. Alleen maar grenzeloze pijn, angst, en wanhoop zonder weerga. Men zal naar de dood verlangen, maar die niet kunnen vinden. Dat zal voor deze aarde de heerschappij zijn van de nacht, van de macht van de duisternis.

Maar van Henoeh staat geschreven: *“God had hem weggenomen”*. Deze vriend van God kon nu ten slotte tot verzadiging toe genieten van de vreugde van Gods aangezicht. Aan deze nederige pelgrim werd het recht geschonken te wonen in de heerlijkheid, nog vóórdát het oordeel over de aarde kwam. Dat was voor Henoeh het einde van zijn hemelse wandel hier op aarde. Laten wij ook wandelen zoals Henoeh, en het doel bereiken zoals dat met hem gebeurde.